

Titel: VIII.

Citation: "VIII.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*, s. 381.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-g01-shoot-d1e109300/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Migreen-Höfning: Det jeg bemærker, at jeg ikke har sagt, at der ikke skulde kunne findes en Soldat, der kunde have de Egenheder, der udfordres til at være Kantsfuldmægtig, saa jeg tillige, at det for mig er noget aldeles fremmedt, at Garnets Overbefalingsmand skulde kunne paalægges det udførelse af de forrige Forretninger som de nydannede, der ikke haar i umiddelbar Forbindelse med Krigens Forløb. At der i paatrængende Noedsfald kan af den militære Magt træffes alle fornødne Foranstaltninger, det erklærer jeg; men at det skulde kunne paalægges det udførelse af de forrige Forretninger som de nydannede, der ikke haar i umiddelbar Forbindelse med Krigens Forløb, det har jeg hidtil ikke antaget.

Prof. Larsen: Ved § 23 skal jeg blot tillade mig at bemærke, at det forekommer mig, at der altså meget er taget Hensyn til Fredstid, og at der ved denne ei noksom er tænkt paa den Tilstand, for hvilken dog Leven nærmest er beregnet, nemlig Krig. Det forekommer mig nemlig, at den Helg, der træffer den, der uden forlængelse af Tid skulde udføres fra Seshjernen, i Krigstid ingenlunde er tilstrækkelig. Den simple Helg af, at han udfører fra Seshjernen, paa hvilken han skulde behandles til Udbringning, og paa hvilken han i Krigstid rimeligvis vilde blive udført, er kun den, at han paa den udførelse skal forløse udføres. Altsaa kan den, der i Krigstid medviljig udfører, erholde Udsættelse med at gjøre Tjeneste i et heelt Aar. Egentlig, naar han anden Gang udføres, er Helgen da blot for den, der er tjenstgænger, at han skal afgives til 4 Aars saaledes Garnisonstjeneste. Selv det Udtryk „saaledes Garnisonstjeneste“ forekommer mig ogsaa at være om, at man nærmest har tænkt paa Fredstid. Det er den Hovedbetragtning, jeg har at gjøre ved denne Paragraph, og jeg vilde ønske, at den ærede Ordfører vil ytre sig, om man har taget dette under Forhandling i Udsættelse og vistelig antet disse Helger for tilstrækkelige i Krigstid. Jeg skal kun tillade mig endnu den Bemærkning ved samme Paragraph, at det synes mig, at der er en Uklarhed i disse Ord, da det ei er saaledes, hvorledes der skal forholde, saafremt den Paagældende fremstiller sig paa den tredje Seshjernen.

Ordføreren: Med Hensyn til hvad den sidste ærede Tale har ytret skal jeg tillade mig at bemærke, at det er ganske vist, at den foreliggende Paragraph, saaledes som det hele Udsat viser, nærmest er beregnet paa Fredstid. Hvad Tjenesten i Krigstid angaar, da er for det nærværende Deltid den fornødne Behemmelse truffen i § 9, nemlig at de, der ere fødte i 1826 — og dette gjælder daude for de hertil Børnepågtige og for de hertil Udsat Børnepågtige — skulde, naar de udføres fra Seshjernen, udføres forløse. For fremtidige Krigstilfælde skulde udføres det vel, at denne Behemmelse forandres; dog tror jeg, at det ikke vilde medføre særlig Vanskelighed, thi i Krigstilfælde vilde neppe Krogen søge at undvære sig fra Udførelsen, og bekuden vil Forældelsen af Bøgen til Kobtælling, som er saaledes med Udførelse fra første Seshjernen, være et ei ringe Døde, der tilføiede dem.

Med Hensyn til § 24, da har Rigsdagsmanden for København 4de Distrikt (Migreen-Höfning) udsat sin Mening om, at Regjeringen skulde finde Grund til at benytte den her indbødte Behemmelse til Dispensationer; jeg for mit Vedkommende maa tilføie, at jeg ikke seler mig tilstalt af denne Mening for, at Regjeringen under de constitutionelle Statsformer skulde bemynde Krogen eller Enigværd, om man saa man sig, for at begunstige Krogen. Stuntings-Behemmelser af Paragraphen er vistnok mindre betydelig revideret, men dette maa være Redaktørens Sag, og jeg tror dog, at man kan hjælpe sig med dem, saaledes som den faar. Jeg ønsker det ikke for at være absolut nødvendig, at den omretteret, thi i Krigstilfælde gaar det ikke om at vinde Hænderne paa den militære Behørfelse ved alt for megen Vagtsløse, og, som den ærede Rigsdagsmand selv har erklæret, maa den militære Behørfelse under særegne Forhold, selv til saadanne Forretninger, som haar i fern Forbindelse med den egentlige Krigsførelse, kunne commandere Individet af Armeen; det maa dog vel antages, at Krigsbehørfelsen kan forudsættes at være nogenlunde fornødvise Krenner, at de ikke vilde vinge nogen aldeles Uværlig til saadanne extraordinære Forretninger, og at der

altså vil være Krogen, som er villig til at paatage sig en saadan Forretning.

Med Hensyn til det Amendement, den ærede Rigsdagsmand for Gøttinger (Niels) har foreholdt sig angaaende dem, der opholdte sig i Ulandet, da er det vistnok betænkelig, at Behemmelser i § 23 anvendes paa dem, der udføres, fordi de opholdte sig i Ulandet; men jeg tror dog, at Amendementet er behandlet i Forbindelse med §§ 35 og 36, hvor der handles om Rejsfrihed til Ulandet.

Der er yttret af to ærede Talere, hvoraf det skal forløse med det Beslag, der lægges paa Formuen, og hvilken Besligning dette skal have. Jeg for mit Vedkommende maa tilføie, og Udsat har ogsaa ment det samme, at naar der lægges Beslag paa Formuen, da er Behemmelser derved berøvet Tilspønsion eller Besværet af Formuen, saalange Beslaget holder Sted.

Hvad det angaar, den ærede Rigsdagsmand for Horsens (Køber) har bemærket med Hensyn til Stuntingsbestemmelsen i § 23, da maa jeg tillade mig at henvende hans Opmærksomhed paa, at der i den senere Lovgivning, navnlig i Forordningen af 11te April 1840 og i andre criminelle Anordninger, der ei ere samtidige med denne eller senere end denne, er oplyst en aldeles ny Kategori af Fængselsstraffen, det er nemlig mellem Fængsel paa Vand og Vand og Fængsel paa selvvalgt Fængsel eller simpel Fængsel — det blotte Fængsel uden noget Tilleg, hvorved forløse et saadant Fængsel, under hvilken den Vedkommende er berettiget til selv at forløse sig af den Forpleining, hans Ønske tilføier ham; kun hvor dette ikke finder Sted, nyder han Forpleining af det Offentlige og da den selvvalgte Fængsel. Saaledes tror jeg ogsaa, at Meningen for forløse paa dette Sted.

Hvad den sidste ærede Tale (Køber) har ytret med Hensyn til Afsoning af Mulden, da maa jeg bemærke, at det ikke kan være Tale om noget Bannende ved Fængsel paa Vand og Vand, naar det anvendes til Afsoning af Møller, thi saa vilde Bannet være en Folge af Fattige dem; men naar denne Afsoningsmaade er betænkelig med Hensyn til Vedkommendes Sundhedsstand, har Lovgivningen truffet Bestemmelser, der ere gjældende for ethvert Individ, saafremt det godtgjor med Begættelse, at det vil have Stede deraf, og erholder da let Frihed for Fængsel paa Vand og Vand, imod at det indfattede i saameget længere Tid i Fængsel paa den selvvalgte Fængsel.

Migreen-Höfning: Skjønt jeg just ikke tror at have til de Vagtsløse, som jeg dog ikke nægte, at jeg har nogen Bragt for en hyppig Anvendelse af Dispensationer, naar denne indkommer Regjeringen, og her kan naturligvis ikke være Tale om, som Ordføreren udførte sig, at bruge Krogen, da det i saa Fald bliver en Anvendelse af den Vagtsløse, som forudsættes at tilkomme Regjeringen. Der vil, saavnt jeg hører, meget hyppigt indtræde Tilfælde, hvor der vil blive Spørgsmaal om at anvende de Vedkommende til en saadan Tjeneste, som Staten ikke kan undvære, navnlig med Hensyn til Embedsmænd. Den ærede Ordfører har selv erklæret, at Stuntingsbestemmelsen i Paragraphen er mindre betydelig udført, og jeg maa vedføie, at den har indfranket til det, der hører til den egentlige Krigstjeneste, og dette finder jeg mig dobbelt foranlediget til at vedføie, efterat jeg har hørt den forrige Krigsminister udsætte, at man kan udføre en Soldat til Kantsfuldmægtig, og det endog under Civis.

Ordføreren: Jeg skal vistnok ikke paatage mig at gjøre nogen Fortælling af nogen Andens Mening; men jeg tror dog, at der er en Misforstaaelse i hvad den sidste ærede Tale har sige til. Jeg tror ikke, at det 2de kongerolige Reelen (Tjenering) har ment, at det var en Regel, der vilde blive anvendt i al sin Almindelighed, saa at man, for at tage det Eksempel, der er brugt, skulde kunne undvære Kantsfuldmægtige i hele Landet, og at alle Amtmænd skulde henvende sig til Krigsministeren for at faae Børnepågtige commanderede til Fuldsmægtige for dem. Det gjælder nemlig kun, hvor den militære Materie indbefatter daude den civile og den militære Administration, altsaa i saadanne Tilfælde, som den ærede Rigsdagsmand selv har forudsat, kunne indtræffe, og jeg indfører derfor ikke, at Stuntingsbestemmelsen skulde kunne lede til, at Regjeringen brugte en saadan Vel til at besætte Embederne, eller at man ved denne Be-